

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

MÅNEDENS VERS

*Og aldrig stemmes en sjæl så glad,
det være sig mands eller kvindes,
som når det dufter af myntens blad,
og negene samles og bindes.*

*Og aldrig puster en vind så blødt,
som når det lyner i osten,
og aldrig kysser en mund så sødt,
som når det dugger om høsten.*

*Og aldrig jeg mindes en mark så grøn
som den om mit hjemlands haver,
og ingen sol har jeg set så skøn
som den, der gik ned mellem traver.*

Jeppe Aakjær.

Korpskontoret i København

vil til 1. september få brug for en stor spejder,
der kan skrive på maskine, og som vil være
villig til at udføre alt forefaldende arbejde.

Henvendelse til korpskontoret, Lundsgade 6,
København.

Eksempel til efterfølgelse

En lille hilsen fra Hundested trop, som næsten har været nedlagt, men som nu er i god fremgang. Tropsrådet havde besluttet, på grund af forermangel og gentagne for-gæves avertissementer efter unge forere, at nedlægge trop-pen indtil videre. Vi var da nogle spejdermodre (40-årige), som syntes, det ville være synd for troppen, og vi er nu trådt aktivt ind i arbejdet, undertegnede som trops-forer, en anden tropsassistent, en tredje patruljefører og en fjerde blåmejsfører. To af os tager på Fæno i sommer for at lære. Vi er nu kommet så langt, så vi er ved at bygge vor egen trops-hytte. Vi ansøgte kommunen om en grund, og fik overladt den skønnest beliggende grund, man kan tænke sig. Udsigt til Storebjerg og over Issefjor-den. Jeg vil anbefale andre troppe, som mangler forere, at få overtalte spejdermodre eller andre interesserede til at tage aktivt del i arbejdet. Jeg var i divisionslejr i Haslev sidste sommer, det var første gang, jeg lå i telt, og trods seks dages regn, var det en dejlig oplevelse.

Ester Marker (FEM), tropsfører.

En solstrålefortælling fra tropsføreren for Hundested trop.

Her i juni — skønne måned — fejrer jeg min fødselsdag, derfor sov jeg jo lidt længe, nød min seng i ro og mag. Kl. 7 fra min terrasse hørtes der en spejdersang, ud af sengen — hen til døren — rullegardinet i vejret sprang.

Dér, i morgensolen, så jeg, tre med markens flora stå, mens de sang — en tåre kneb jeg — den om Danmarks glade blå.

Kl. 8 de på skolen præcis dog mødte, det er klart. Uniformen de udskifted' med en kjole i en fart, raske spejderpiger klarer sig, om tiden den er knap, Hundested trops repræsentanter, det var Tinka, Pjevs og Snap.

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

Kære spejdere!

Som de store iblandt jer sikkert har hørt, er der blevet lagt et nyt program for seniorspejderne. Det er et stort og omfattende arbejdsprogram, der omfatter mange ting fra spejdersport, friluftsliv, kvindelige og huslige færdigheder af alle slags, til tale, diskussioner og dramatik. Og foruden disse mange ting, som seniorgruppen selv planlægger og arbejder med, efter hvad de har af tid og kraft til rådighed, skal den til stadighed arbejde på international pigespejderforståelse og hjælpsomhed udadtil i form af en stor eller lille „social opgave“, har man kaldt det. Og det er dette sidste punkt, vi skal tale lidt om her i dag.

I spejderbevægelsens yngre dage bandt en spejder en knude i de to tørklædesnipper foran, og dem havde hun lov at løse op, når hun havde gjort dagens lille gode gerning. Det var et glimrende emne for vittighedstegnerne, der havde travlt med at lade små bitte spejdere med stave i hænderne kaste sig ud i vældige opgaver, der slet ikke stod i forhold til spejdernes lidenhed. Det er meget længe siden, man har set en sådan tegning. Desværre. For det er nemlig gået af mode, det med den lille gode gerning.

Men når vi nu står overfor en ny arbejdsseasons begyndelse, så er det ikke alene seniorspejderne, der skal lægge deres kloge hoveder i blød for at finde ud af, hvad de nu skal kaste sig over af hjælpsomhed, men så skal I også i patruljen tage den lille daglige gode gerning op til drøftelse, for den paragraf i spejderloven, der hedder at man skal være ridderlig mod enhver, er et så vigtig

tigt punkt på en spejders hverdagsprogram, at man i patruljerne gør godt i at tage det op til nærmere overvejelse.

Der er små og store mennesker, der er født med en lykkelig evne til ikke alene at se, hvor og med hvad de kan hjælpe andre, men som også naturligt springer til, hver gang der kan være den mindste brug for dem. Men der er desværre endnu flere mennesker, der ikke har evnen til at se, hvad det er, der er brug for lige nu, og som især ikke kan overvinde deres egen lille private ugedelighed, men håber på, at der er nok andre, der gør det, der skal gøres.

Jeg synes og syntes ikke, det var nogen god idé med den knude, der skulle markere, om man endnu ikke havde fundet på, hvad dagens goodturn skulle være, og som især, når den ikke var der, skulle vise udadtil, at her var en spejder med en fin samvittighed; de glørier, man selv har taget på sig, er ikke så klædelige. Men jeg tror på, at kravet om at gøre bare en lille ting for andre hver evige eneste ugedag året rundt, er et godt krav. For det første må den, der ikke har de medfødte hjælpsomhedens gaver, altså til at lukke øjnene op for at finde ud af, hvad hun kan hjælpe med, og for det andet skal den lidt ånds- og kropsdovne i hvert fald 365 gange om året overvinde sin ugedelighed. Og noget man 365 gange i et år har trænet med i bogstavelig forstand, det vil blive en god vane, og det vil blive sådan, at man hurtigere og hurtigere overser, hvad det er, der er brug for og springer til i en fart.

Det sidste har nemlig også en betydning. I ken-

der alle den situation, hvor I havde sat jer for at hjælpe jeres mor med opvask — men inden I kom i gang, havde jeres far ødelagt det hele ved at sige: „Sådan en stor pige, som du er, kan ikke være bekendt, at hun lader sin mor alene om alt sliddet!“, ja, det kan siges på mange måder, men i hvert fald går arbejdslysten af en, fordi det var ens egen idé, der ligesom blev taget fra en og gjort til et spørgsmål om at lystre eller ikke lystre en kommando. Og dermed gik arbejdsglæden af tingene.

Det er saa sandt, som det er skrevet og sagt, at det er lettere at være flink og rar og hjælpsom hjemme, men hvis I vil have, at de hjemme skal ude blandt fremmede, end det er at være det

få respekt for jeres spejderarbejde, at de skal forstå det og hjælpe jer i det, så må I overvinde noget i jer selv, så det virkelig viser sig, at det, I går og sysler med i patruljen, det er ikke bare for sjovets skyld, men det er også for, at I kan erhverve jer den dygtighed, der bærer den rigtige hjælpssomhed frem.

Henrik Ibsen har sagt:

Hvad du evner, kast av
i de nærmeste krav.

Det er svært for os alle. Men der er da ingen, der har sagt, at vi skulle have det så let.

Sceneskriber

Anno Sancto MCML

Julenat 1949 forkyndte pave Pius XII det 25. jubilæum, 1950 skulle være et år viet til Herren, de troende verden over skulle gøre bod — millioner af pilgrimme drager i dette hellige år til Rom — blandt dem 8 danske pigespejdere fra Jeanne d'Arc trop.

Det begyndte allerede i sommeren 1949, Guides Catholiques de Belgique inviterede os til sammen med dem at foretage en pilgrimsrejse. Skærtorsdag den 6. april var det 9 forventningsfulde pilgrimme (8 danske og 1 norsk), der tog med nordekspressen til Belgien.

Efter at have holdt påske i Bruxelles ankom vi til Rom — en rigdom af skøn natur, ædel kunst og gribende historiske minder — men Rom er mere end det, Rom er verdenshistoriens centrum og den katolske kirkes jordiske hjerte — *Rom er den evige stad.*

Går man gennem Rom, møder man fortiden, ædle, stilrene paladser, ruiner, templer, obelisker, springvand, triumfbuer og kirker. Rom har flere hundrede kirker, den største er Peterskirken, der

har et grundareal på 15.000 m² (kvadratmeter). Da vi nåede Peterspladsen, nåede vi Vaticanet, vort mål, intet kan sammenlignes med den følelse, det var at træde over Vaticanets hvide flise og sige: „Her er vi“ — for vor fod lå Peterspladsen med sin 25 m høje, på 4 løver svævende obelisk, bag den Peterskirken.

Peterskirken er storhed og skønhed, her har verdens største kunstnere arbejdet på at give Gud en værdig bolig, som tak fordi han gav dem evnen til at skabe noget smukt — som tak, fordi han gennem sin lidelse og død forløste verden, fordi Gud gav os Peter, på hvilken klippe han byggede sin kirke, og til hvis ære denne bygning er rejst.

Det var i Peterskirken, vi oplevede det største, jeg tror en katolik kan opleve — at se paven, at høre paven, at hylde paven — at modtage den pavelige velsignelse. Vi stod op langs væggene i Peterskirken, 50.000 ialt, vi ventede længe, men det gjorde ikke spor, det var rart at være „hjemme“ — så kom paven — der gik et sus gennem det vældige rum, råbene lød: vive la pape, Dieu

beni la pape, God bless the pope, live the pope etc. etc., — men dansk mentalitet tillod os ikke at råbe, kun at se — men det var med våde øjne. Paven sad i en bærestol båret på skuldrene af unge mænd, paven velsignede alle de tilstedeværende på sin første tur igennem kirken, da paven nåede vore rækker, steg de belgiske spejderes jubel — Dieu beni le pape, vivi le pape — også danskerne forsøgte at hylde, men rørelsen var alt for stærk — paven standsede midt i kirken og talte til folk — paven blev endnu en gang båret rundt i kirken — da paven nåede vore rækker, samlede vi alt vort mod, glemte fanereglementet, løftede var fane — bær den højt og I vil sejre — så højt, at paven rørte ved den, og velsignede den — „speciellement“. Er vor gamle fane båret med ærbødighed og stolthed før, vil den i fremtiden blive båret med endnu rankere ryg og endnu større ærbødighed.

Vi så mange andre kirker i Rom, Sct. Maria Maggiore, Sct. Paul, Sct. Giovanni in Laterano, Sct. Petri in Vinculis er de vigtigste — alle store Basilica'er — alle arkitektoniske skønheder, de fleste af disse kirker gemmer på et relikvie fra Kristi tid på jorden, splinter af korset, en del af kåben, en del af den søjle, hvortil Kristus var bundet, da han blev pisket, en torn fra torne-kronen, og aftryk af Kristi fødder. — Vi gik i bøn og med dyb ærbødighed på knæ op ad den trappe,

man med bestemthed mener, at Kristus gik op ad, da han gik op til Pilatus, vi stod på Capitol og så over på Foro Romano, så stedet, hvor kejser Augustus stod, da han lod udsende den befaling „— at alt folket skulle skrives i mandtal“.

I Rom oplevede vi kirkens storhed, vi følte de store og altomfavnende arme en verdensomspændende kirke må have, den favner nordboer og sydboer, farvede og hvide, hvert enkelt sind, hver enkelt mentalitet skal favnes — *og favnes*.

Vi husker, da vi første gang aflagde vort spejderløfte . . . jeg lover at gøre mit bedste for at være tro imod min Gud . . . vi følte, at disse ord blev stærkere efter dette — vi rejste bort, i løftet om at være tro imod vor Gud og vor kirke — vi rejste bort, beriget, men fast besluttet på at komme igen.

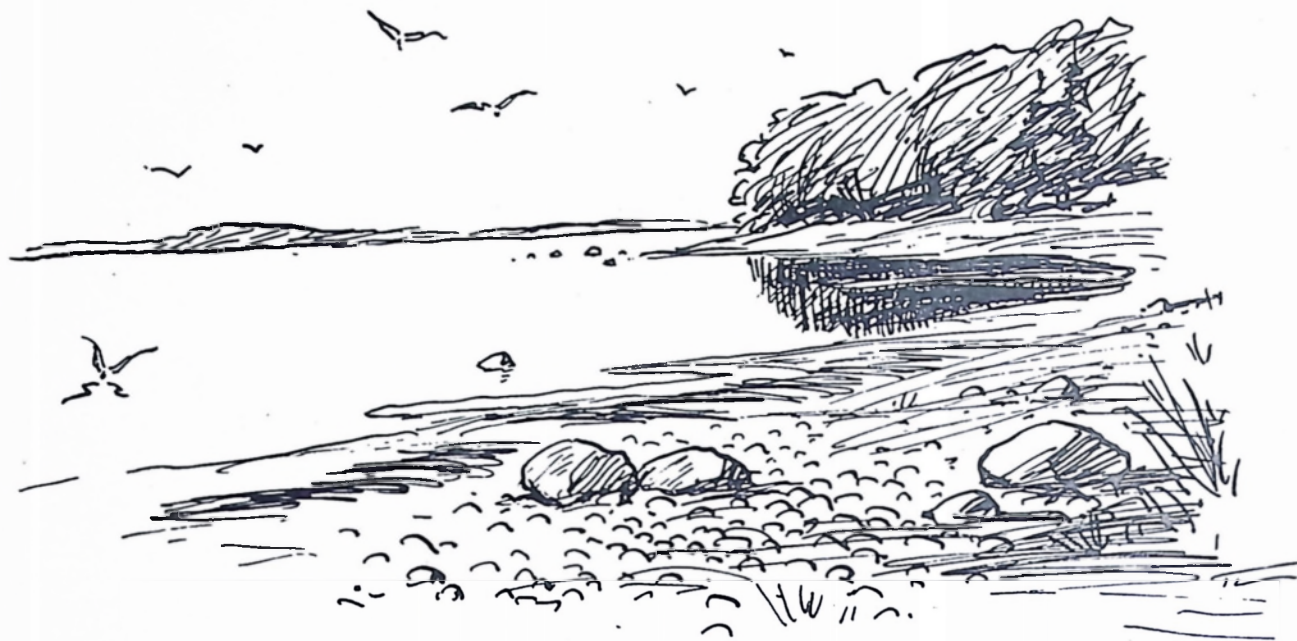
På gensyn Rom — — du evige stad.

Bl.

Uddrag af brev til Fromse:

„Vi har lige afsluttet en træningslejr i vort spejderhus i bjergene. Vi havde dejligt vejr, det regnede, og vi trængte til vand. Vort hus hedder „Paxlease“, det blev indviet i 1935 af verdenschefen, hun gav det navn, Pax er fra Pax Hill og —lease fra Foxlease. Vi var meget begejstrede for den kombination. Jeg havde meget at gøre under træningslejren, madlavning etc., jeg var i staben, sled i det, men det var dejligt. — Vore bjerge er meget smukke om efteråret, de skinner i rødt og gult. — — Jeg har en trop på 32 spejdere, og mange venter på at komme ind, men jeg kan ikke have flere, for jeg har ingen assistenter. — — Jeg tror, De har modt vor Chef Commissioner i en eller anden lejr, miss May Danglas, hun havde et fotografi af Dem, og hun fortalte mig om Dem.“

Det er Sydaustraliens postboxsekretær, der skriver brevet.

„Hvor smiler fager den danske kyst —“

Sommerferien er ved at gå på hæld. Ja, måske er den allerede forbi, når I har fået dette blad, skolen er begyndt, og I har allerede slidt godt på de nyferniserede skolegulve, men det er sommer endnu, og når skoleklokken har ringet, er jeres første tanke: badetøjet og vandet!

Måske lå også jeres sommerlejr ved vandet og førte jer dagligt ned til stranden, og det var måske ved den lejlighed, I kom til at tænke på, at strand og strand det var nu to ting.

Alle ved jo, om ikke af selvsyn måske så dog fra geografien, at på Færøerne og på Bornholm har vi klippekyster, men ellers er sandstranden og lerstranden fremherskende. For mange mennesker hører feriebegrebet sammen med tanken om en god sandbred og det friske vand, der hører til den, og alle turistbrochurer har jo også travlt med at fremstille Danmark som een stor sandstrand under en bagende sol, hvor skønne pin-up-girls driver dagen lang.

Der er også sommer og frihed bare i dette at ligge i varmt sand og lade det risle mellem fingrene. Hvor kommer det fra dette hvide sand? Det er intet mindre end pulveriserede bjergarter, det meste stammende fra Norge og Sverige, granit,

gnejs, knust af ismasserne og ført med gletscherne i istiden. Noget af sandet stammer dog også fra den forhistoriske periode, man kalder tertiærtiden, men sandets bestanddele er de samme. Den overvejende bestanddel er kvarts, som giver sandet dets hvide farve, men ser man nøjere på sådan en håndfuld sand, der glitrer i solen, ser man også de rødlige feldspatkorn og de små sorte af magnetjern.

Kan I huske den gamle bibelske forjættelse om Abrahams efterkommere, der skulle blive mangfoldige som havets sand og stjernerne på himlen? Det må jeg altid tænke på, når jeg har en sådan håndfuld sand mellem fingrene, og på det mærkelige, at her står jeg med sporene af de vældige naturkræfter, der igennem jordens forskellige perioder har skabt den grund, vi går på nu.

Men en strand kan også være en lerstrand, så dan som vi finder den inde i bunden af vore fjorde, hvor vandet har været nogenlunde stillestående og dets små lerpartikler har bundfældet sig. Lerstranden giver jo på ganske anden måde end sandstranden grobund for planter af forskellig art. Ved Sønderjyllands vestkyst mellem hovedlandet og ørækken har man Vadehavet, hvor

lermasser fra de store floder Elben og Eideren og forskellige åer har sænket sig. Lerlaget vokser stadig, og når det er tilstrækkelig højt, begynder de små salturter at gro i det fede ler, og urterne holder yderligere på det tilstrømmende ler, og nu er tiden inde, hvor marskens folk kan begynde at dæmme ind og dige op, for at vinde nyt land.

Men vi har jo også hist og her høje kyster, uden at disse behøver at være klipper som på Bornholm. Vi har Stevns klint, som består af kridt med mørk flint i. Højere oppe består klinten af limsten, der er hårdere end kridtlaget, der lidt efter lidt vaskes væk, så limstenslaget kommer til at hænge ud over havet, indtil det styrter ned i store partier. Således gik det til, at den berømte Højerupkirke for år tilbage mistede hele korpartiet. Sagnet siger jo, at kirken flytter sig et hane-fjed hver nytårsnat, men det er vist desværre ikke sandt, og før eller senere vil kirken gå sin undergang i møde. Meget smukke er jo Møens hvide kridtformationer og ejendommelige med deres bratte, hvide sider og skovene, der når lige ud til kanten foroven.

Ved Jyllands vestkyst har vi Bovbjerg, en stor lerskrænt ved Nisum fjord. Den er ikke mindre end 40 m høj og så frugtbar, at markerne foroven når lige ud til afgrunden. Også her gnaver havet af lerskræntens fod, så der til stadighed sker store skred af lermasser.

„Jyllands eneste fjeld og de søfarendes skræk“ er Buldbjerg, der er en limstensformation og som derfor er mere resistent end Bovbjerg. Bovbjerg har dog engang hængt sammen med Skarre klit, der nu ligger ca. 100 m ude i vandet, men denne er dannet dels af limsten, dels af flint og danner en næsten uforgængelig klippe.

Klitterne må vi jo heller ikke glemme, klitternes alpekæde ned langs Vesterhavet eller de dejlige, af kun altfor få besøgte klitter på Anholt. Klitterne er driver af flyvesand. De yderste er hvide, og levende er milerne, der stadig vandrer for vinden. Længere inde begynder bevoksningen med hjælm og marehalm, der forvandler den hvide klit til den grå klit.

Men det er jo „havet omkring Danmark, vort moderlige hav,“ der skaber den kystlinje, som i dag er Danmarks. Dette altid levende hav, der gnaver lidt her, smider det fra sig et andet sted, underminerer en kridtklint på Møen, så en be-

rømt top falder buldrende i havet, hvorved hele kystens kontur forandres. Dette hav, der kan ligge blått og fredeligt skvulpende med ganske små rolige bølgeslag mod stranden, der ligger bred og hvid, for den næste dag at piske sig op i vildeste ophidselse, drønende, skumpiskende og stormende mange meter op på en grå og trist strand.

Havets omskiftelighed og storhed har inspireret mange digtere og malere, Johs. Ewald og Piet Hein siger det på hver sin manér, Ewald siger: „Du danskes vej til ros og magt, sortladne hav,“ hvor Piet Hein bruger udtrykket: „— og vor mægtigste modstander, havet, blev vor vej til den vældige jord.“ Begge vil de udtrykke deres beundring for dette element, som på een gang er en trusel mod vore kyster og vor vej til den vældige verden.

Med et så levende element som havet, er det naturligt, at overtroen fyldte det op med havmænd og havfruer. Noget så levende måtte besjæles, det var klart.

Men vi lever i en nøgtern tidsalder, og de færreste har set eller kan se så meget som halen på en havfrue, og vi ved, at bølgerne opstår ved vindens tryk på havoverfladen, som tyngdeloven stræber efter at holde som en horisontal flade. Af disse to mod hinanden arbejdende kræfter opstår bølgerne med bølgebjerge og bølgedale. De højeste bølger i vore farvande kan naturligvis komme i Vesterhavet, nøjagtigt kan man naturligvis ikke måle en bølge, men skønsmæssigt anslås de højeste til 4 meter, mod Atlanterhavets 15 meter. 15 meter, ja, det er som det halve af Rundetårn, det er dog en post.

Ja, det var lidt om de strande, der var skuepladsen for jeres sommereventyr og om dem, der året rundt danner grænserne for det lille land, som vi holder af, og som hedder Danmark.

*Danmark mellem hav og hav
har ej stærke fjeldes væрге;
få og små er vore bjerge,
klint og klit er skor og lav.
Men des længer kan vi skue
over markens lærketue,
følge desto mere frit
fuglesving og soleridt!*

*De kalder os en vår
i Danmarks gamle gård,
og siger, vi er sæden,
der står i sol og gror.
Kan hænde er vi det,
vi håber, de får ret,
som drømmer sommerdrømme
og på vor fremtid tror!*

Mads Nielsen.

* * *

Når I for fremtiden nu og da ser førere med mørkeblå spadseredragter, gråblå skjortebluser og grønt slips, men ingen fløjtesnor, så skal I ikke straks begejstret tænke jer, at I står overfor udenlandske pigespejdere. For der er nemlig indført en ny uniform for divisionscheferne og korpsstab som den beskrevne. Uniformerne er imidlertid meget dyre, så det vil vare lidt, inden alle skifter om til den. De gamle må slides op først.

* * *

Men også seniorspejdernes uniformer vil lidt efter lidt gennemgå en forvandling. Den mørkeblå montyuniform bibeholdes, men også seniorspejderne forlader den mørkeblå bluse til fordel for en gråblå og bruger yderligere en pullover i samme farve som skjorteblusen, blågrå eller gråblå eller grå, der er lidt uenighed om, hvad man skal kalde den farve. Slipset er stadig grønt, og seniornålen er som bekendt gul. Seniorspejderne kan enten bære skråhuen eller en blød hat med skygge syet i montyuniformens stof. Til lejrbrug anvendes de lyseblå kitler som sædvanlig.

Patrulje- **HJØRNET**

Patruljen står overfor en ny arbejdsæson.

Der bliver jo altid sagt og skrevet, at foråret er den rigtige spejdertid. Det er et spørgsmål, om det er helt rigtigt, for hele forårssæsonen præges så nemt af eksaminerne. Helt galt bliver det jo i patruljer, hvor de yngre medlemmer skal til oprykningsprøver i marts og april, og de større til deres mellemskole- og andre eksaminer i maj og juni. Der bliver nemt noget, der går ud over patruljens daglige rytme, turene er ligesom noget, man stjæler sig til, og altid mangler man en og anden, som måtte blive hjemme og læse.

Men eftersommeren og efteråret er en ganske anderledes samlet arbejdsperiode, og efteråret i Danmark er fuldt af muligheder. Brug tiden *nu*, hvor jeres samvittighed er god, og hvor verden er så dejlig.

Og når I nu i fællesskab planlægger arbejdet, tænk så på patruljen som en familieenhed, en familie er jo kun en god familie, når alle dens medlemmer arbejder med på helheden, når hver gør sit arbejde til alles bedste. Hvert enkelt medlem af patruljen skal også have sit bestemte hverv, som gør, at hun føler, at det ikke er aldeles ligegyldigt for sammenhængen, om hun er med eller ikke. Patruljeføreren og assistenten er jo den lille families overhoveder, det er dem, der har ansvaret, det store ansvar for, at det hele går, som det skal; det er dem, der sørger for, at ture og møder er sådan planlagt, at spejderne nu også får noget ud af deres spejdertid, at de ikke spilder timer med at gå hen og pjatte i patruljelokalet eller render planløst rundt i en skov uden at lukke øjnene op og opleve noget. Men jeg vil dog straks minde patruljen om, at det ligger også i hver enkelts egen hånd, om hun prøver på at få noget ud af det program, der er lagt, om hun går op i legen, om hun selv arbejder med, hvor der skal arbejdes, for ellers er selv den smukkeste plan lagt forgæves.

Patruljeføreren fører med sig selv og sin assistent en arbejdsbog, hvor hun har sine planer, og hvor hun noterer, hvordan det går med gennemførelsen af planerne, hun kritiserer sin egen planlæggelse, så hun kan lære af sine egne eventuelle dumheder en anden gang.

Assistenten er hendes gode hjælper og medarbejder, og det er hende, der er i patruljeførerens sted under sygdom, eksamenslæsning og rejse.

Men det kunne jo godt være, at en af patruljens andre medlemmer ville være en glimrende *regnskabsfører*. Hun kunne stå for indkrævning af kontingenterne, sørge for deres viderebesorgelse til troppen og holde regnskab med patruljens egen kasse, om den har en sådan:

Patruljens dagbog er meget vigtig. Det er den, der fortæller om patruljens oplevelser og bedrifter, sommerlejrene, weekend-lejrene, sange, der blev skrevet, konkurrencerne, man deltog i med større eller mindre hæder o. s. v. Måske er der en, der skriver og tegner så sjovt i patruljen, at det er hendes specielle job at være patruljeskriver. Men ellers er det et hverv, der går på omgang at skrive i bogen, men der kan godt være en i patruljesamfundet, der har til opgave at sørge for, at der bliver skrevet, at bogen er fort à jour, at den bliver læst højt ved næste møde, så man kan se, om der er refereret rigtigt. Det er hende, der sørger for, at bogen er velindbundet, at løse blade klistres fast igen, og at bogen, når den ikke er i cirkulation, ligger på sin plads i skabet.

Måske er patruljen så flot, at den har sine egne *musikere*, sin trommeslager og sin hornblæser, men har den ikke det, så har den i hvert fald en, der er mere musikalsk end de andre og mere sangglad. Hun er *patruljeskjalden*, der sørger for, at man ikke altid synger de samme gamle sange, men sommetider finder på nye; hun sørger for at maskinskrive eller duplikere de nye sange, så alle kan have eksemplarer, hun er altid på jagt efter viser og sange.

En meget vigtig person er *materialeforvalteren*. Hun sørger for, at patruljens udstyr kommer hjem efter hver tur og lejr, og at det afleveres i ren og pæn stand. Hun sørger for poser med navne på til patruljeudstyret, ser efter, at teltets barduner er i orden og plokkene er der (hvis patruljen altså er så overdådig rig, at den ejer en sådan herlighed). Hun fører liste over patruljens liggende-fæ, og hun foreslår fornyelser eller forbedringer, når hun synes, det er nødvendigt.

Patruljen har selvfølgelig sin *samariterspejder*, der er særlig fiks til at lægge en nødforbinding, og som aldrig har blegnet, om blodet flød strømmende efter et uheld med en dolk. Hun har på turene en lille samaritertaske med sig med steril gaze, jod og hansaplast. Hun har altid en saks med sig, og det er hende, der er fantastisk dygtig til at pille splinter ud med en ren pincet og til at krænge et øjenlåg, når der er kommet kulstøv i det.

Måske har I mange flere hverv, der skal passes, så et af patruljens medlemmer må have to gerninger at have ansvar for. Og måske er et hverv så stort, at der må to til at passe det. Men det finder I jo nok ud af!

A. H.

Der er startet en trop på Anholt, og det er så fornøjeligt, for mon ikke det er den på sin vis fjernest beliggende trop i Danmark, når der ikke er pigespejdere på Grønland eller Færøerne — og hvorfor er der forresten ikke det? Vi vil gerne snart høre om Anholterne, hvordan de klarer sig.

* * *

Der er i sommer afholdt *verdenskonference* i Oxford i England. Verdenskonferencen er den øverste myndighed for World Association of Girl Guides. Den samles hvert andet år. Fra DDP har deltaget bestyrelsens formand, fru Sybille Bruun, og den internationalt kommitterede, fru Lis Starcke.

* * *

Verdensspejderchefen lady Baden Powell er kommet hjem fra en 5 måneders lang rejse til de mange spejdere i Afrika.

* * *

Vor hjemlige spejderchef har det bedre, men er endnu ikke helt rask. Spejderchefen håber at kunne genoptage arbejdet i løbet af efteråret, og vi kan bestemt vente, at spejderchefen leder næste års korpslejr.

* * *

Der har i maj måned været afholdt et redaktørmøde for nordiske redaktører i Telemarken i Norge. Fra Danmark deltog fra KFUK redaktør, fru Gudrun Due Jensen og fra DDP redaktøren af korpsets blade. Planer blev lagt for de kommende års samarbejde. De artikler, der præsenterer sig i bladene under mærket med trekløveren og de fem ringe og med overskriften: De nordiske pigespejderblades samarbejde — kommer i samtlige nordiske korps's organer. De kommer på originalsproget, de sværeste ord vil I finde i oversættelse under artiklen, men ellers vil de ikke være sværere, end at I alle kan læse dem med lidt god vilje. Det er ikke af magelighedshensyn, at de ikke oversættes, men for at give jer lejlighed til at læse både svensk og norsk.

* * *

Den 14.-15. oktober holdes der i København et førerstævne for trop-, blåmejs-, senior- og kløverførere og opefter. Stævnet holdes på denne tid, for at man samtidig kan have lejlighed til at glæde sig over, at korpset i år kan fejre sin 40 års fødselsdag.

Det er ved at blive

SVAMPETID

Nu er årstiden inde, hvor patruljen på sine ture i mark og skov vil finde myldrende mange svampe, den vil måske møde en hel og uforstyrret heksering af de smukke røde fluesvampe, eller i et hjulspor en hel koloni af lysende gule kantareller. Interessen er i de senere år steget stærkt for svampene, muligvis på grund af det opsving, vegetarismen har oplevet, men måske også fordi svampe er den billigste mad, man kan tænke sig, da de jo ikke koster andet, end at man slider på sålerne eller cykledækkene, når man tager ud for at finde dem.

Men der er jo det vanskelige ved den jagt, at svampe er noget af det uberegneligste, man kan tænke sig. De er meget folsomme for vejr, skal have en bestemt mængde væde og såpas megen varme for overhovedet at gide stikke hovederne op af jorden, og tidt må man gå langt og længe, for man har samlet sig så mange svampe, at man kan lave bare den mindste lille omelet med svampe i.

Men patruljerne, der gennemstrejfer skovene på kryds og tværs, vil jo ofte have ganske andre muligheder for at møde store svampekolonier, som de kunne lyksaliggøre deres familier med, når de kom hjem.

Men der er jo noget lumsk ved svampene, fordi nogle af dem er så giftige, som tilfældet er. Dog er det ikke værre, end at af Danmarks ca. 2000 forskellige svampearter er kun 20 giftige, og absolut dødelig giftig er kun den logformede fluesvamp. Der kommer jo tidt notitser i aviserne om forgiftningstilfælde, men jeg tror, vi skal tilbage til 41 eller 40 for at kunne læse om et dødsfald.

En patrulje på svampejagt skal udstyre sig med et kort, et godt farvelagt kort over svampe. Svenskerne har megen udmærket litteratur om svampe og paddehatte, men der findes også en dansk bog af læge C. Mundt: Danmarks spiselige svampe, der giver udmærket vejledning på jagten. Ydermere skal man udstyre sig med en kuru eller en spand, for svampe i en papirspose eller en spejderhue bliver nu snaskede og uappetillige at se til.

Der gælder den udmærkede regel, at der ikke findes giftige svampe på de åbne og frit beliggende arealer. Det er først, når man kommer ind i skoubrynet eller ind i skoven, at man skal være forsigtig, men med et godt farvelagt kort skal man nok kunne klare sig, og når man uden skånsel kasserer enhver svamp, som man er blot i den ringeste tvivl om.

Her til lands er man tilbøjelig til at tro, at man kun kan spise champignons. Men når folk først har prøvet f. eks. kantareller, blækhatte eller stoubolde, vil de hurtigt blive klare over, hvilke velsmagende muligheder, der ligger i alle disse forunderlige, på en måde forhistoriske padde-

hatte, der myldrer frem allevegne på denne årstid, og så går de med kuru og kort ind i svampejægerens ivrige rækker.

Anna-Lise Edslev, Ulla Poulsen — 6. Aarhus. Jytte Dyrsoe, Lillian Foged, Lise Jæger, Hanne Hostrup — 1. Skjern. Kirsten Goth — 1. Nyborg. Ingrid Nielsen — Klovertroppen. Inger Christensen, Lis Navntoft Petersen, Lilly Nielsen, Erla Skov-Olesen og Kirsten Hønholt Kristensen — Kjellerup.

Else Sørensen — Klovertroppen. Annelise Krossing, Lilian Nielsen, Kirsten Nielsen, Anita Larsen, Elise Nielsen, Hanne Hansen, Karen Westergaard Knudsen, Grete Hansen og Jytte Andersen — 1. Nyborg. Greta Uhrbak, Grethe Johansen — Sct. Georgstroppen.

Jenny Haarup — Rowanerne. Lise Sørensen — Dronninglund.

„Vi mødte hinanden en gang,
og vi fandt hinanden i sang.
Vi har sunget os sammen, vi grønne og blå,
i et venskab, som varigt og varmt vil bestå.
Vi har fundet hinanden i sang.“

Kan du fløjte, Johanne?

Måske synes du, at du fløjter ganske godt, men kan du også synge???

Du kender sikkert „Det blågrønne Sangkor“, i hvert tilfælde af omtale her i bladet. Kunne du ikke tænke dig at komme til at synge sammen med dine grønne spejderkammerater i dette kor? Siden sin start ifjor har koret haft stor succes ved adskillige lejligheder, således f. eks. ved førerfester, og så har vi jo vor egen årlige koncert, der næste gang finder sted i februar måned.

Nu står koret foran optagelse af nye medlemmer, så mange som muligt. Også du skulle melde dig. Selv om du ikke tror, du synger så godt, så kom alligevel, vi kan sikkert bruge dig.

Send mig snarest muligt et kort, så vil du modtage nærmere besked. Vi begynder allerede sidst i august med prøverne.

Bob, K. F. U. K.-spejderne. Ell, D. D. P.

Birthe Larsen, Thomas Laubsgade 26, II. Kbhvn. Ø.

* * *

Her er en dejlig chance for de stemmebegavede spejdere i København og nærmeste omegn, som holder af at synge, og gerne vil lære nye sange. — De, som havde lejlighed til at høre koret synge ved dets koncert i maj, har sikkert fået vældig lyst til at være med, når de horte, hvor meget koret havde fået ud af deres sangeftermiddage sidste vinter — spejdersange og andre sange fra mange forskellige lande og på mange forskellige sprog — kvikt og morsomt arrangeret, solosange, canons og flerstemmige sange. Koret gik ikke af vejen for selv ret svære opgaver, og det klarede dem så pænt, at det var synd, at ikke mange flere overværede koncerten.

Jeg ønsker koret en god arbejdsæson med mange nye medlemmer, så sangene rigtigt kan bruse til februar-koncerten, hvor vi alle møder op.

En tilhører.

ESPERANTO

Skoltinoj. Atentu! Lernu Esperanton! Gi estas facila, praktika, kaj bela lingvo. Ĉu vi interesigis pro internacia skollaboro? vi ne povas malhavi tian lingvon. Ĉu vi komprenas?

Dette er en lille prøve på det sprog, som jeg i vinter har været så heldig at komme på nærmere hold. En dag kom der en plakat med posten. Det var en meddelelse til troppen om, at der var oprettet Esperanto-kursus for spejdere fra alle fire korps. Min første tanke var, at det vist ikke var noget for os; men på den anden side var jeg interesseret i selv at dømme fremfor at nøjes med den noget forhastede dom, som egentlig kun var bygget på, hvad andre sikkert lige så kloge havde sagt til mig. Resultatet blev, at vi var en halv snes stykker fra troppen, der startede på kursus, og jeg har nu indset, at Esperanto er det helt rigtige verdenssprog, især for spejdere, hvis opgave det er at arbejde for international forståelse.

Man møder så megen modstand, når man begynder at tale om Esperanto, især fra mennesker, der mener at beherske et fremmed sprog, som de selv har klaret sig med i udlandet. De to almindeligste indvendinger mod selve sproget er: 1) at det må være et dødt sprog, og 2) at man

ikke vil kunne få samme udtale i alle lande. Det første er langt fra rigtigt, da sproget tales af så mange mennesker, at den udvikling, som f. eks. Dansk også har, også finder sted inden for Esperanto, og samtidig kan sproget varieres og gores levende ved hjælp af endelser og forstavelser, således at alle nuancer kan komme frem. Det er desuden udelukket, at der kan opstå misforståelse, idet dette sprog selvfølgelig er bygget ganske regelret og logisk op. At udtalen skulle blive forskellig, tror jeg heller ikke på. Jeg har været til et Esperanto-foredrag, som blev holdt af en ægypter, og til trods for, at han ikke talte særlig tydeligt, kunne jeg forstå en hel del af det. Dengang havde jeg kun gået på kursus i 4 måneder, og i den tid ikke haft spor hjemmearbejde. Det havde ikke kunnet lade sig gøre for noget andet fremmed sprogs vedkommende.

Jeg håber nu til foråret at kunne tage tolkmærke, selv om det ikke er muligt at lære landets montfod, som er et krav, der stilles til tolkmærket i vort korps; men det må blive en af de ændringer, der må tages op til overvejelse, når vore duelighedstegn skal revideres. Mit ønske er, at spejderorganisationerne vil indse, hvilken kolossal håndsrækning Esperanto er for os, der sætter så meget ind for at nå til international forståelse.

Benie

Svampejagt og huslighed

Det er så sandt, som det er skrevet, at der ikke er noget nyt under solen. Her ser vi nu det fine nye program for seniorspejdere, der mener, at de har opfundet husligheden i spejderarbejdet! Som om vi ikke alle havde en meget huslig periode i tyverne engang!

Der er mange ting, man kan undre sig over; hvem finder f. eks. på, at nu skal alle børn samle på hønseringe, for så to måneder efter, når de har købt og svindlet sig hønseringe sammen for en formue, at lægge dem bort i et hul, hvorfra de måske aldrig vil dukke op igen? Hvem bestemmer eller sætter den strømning i gang, som forårsager, at en dag holder alle Danmarks pigespejdere op med at bygge hytter og vindskærme for i stedet at brodere med bast og flette små brikser? Hvem sørger for, at en dag er det det eneste saliggørende at arbejde sig igennem et uvejsomt terræn med noget så indviklet som et silvakompas? Og hvad bevirker, at de piger, der i forrige måned sloges drabeligt med drengene i en røver-og-soldater i denne måned er blevet små damer med rene uniformer, nette forklæder, som på det sagligste og mest sippede drøfter madopskrifter med en stemme, der umiskendeligt er et ekko af deres mors?

Spilleme om jeg ved det, og jeg synes ellers, jeg har snuset til meget indenfor et pigespejderkorps, men det har jeg ikke fundet ud af. Jeg er blot så-pas gammel, at jeg konstaterer, at der altså ikke er så forfærdelig meget splinternyt under solen, og at nu dukker den huslige bølge frem, ikke som det splinternye, men den er der igen, og man nikker genkendende til den.

Akelapatruljens huslighed begyndte ved en arbejdsårs begyndelse. Jeg tror, det var Vera Vips, der begyndte med at prale af sine kager, og så ville vi andre ikke stå tilbage for hende, og så bagte vi. Det var begyndelsen. Men så var det vist korporalen, der fandt på, at vi skulle følge en forredragsrække om mad og kalorier og retter og den slags på hotel Valdemar. Mest indtryk gjorde vel nok den husholdningskonsulent, der talte om

svampe. Ja, det var måske også, fordi hun var den første i rækken, og fordi hendes emne var så fængslende, men vi var i hvert fald klare over, at vi ville være svampejægere. Hun havde forresten en mærkelig stemme, der lød som en brises hvisken i en dunkel skov, og måske var det også medvirkende til, at vi blev så svampeinteresserede. Og så var der naturligvis hendes frisure, der mest af alt mindede om en Karl Johansvamp, som snegele så småt er begyndt at gnave af eller suge af (eller hvad de nu gør, det var jo svampologer, vi var, og ikke zoologer).

Den første søndag derefter udstyrede vi os med mange store kurve og gik i skoven. Vi gik meget i skoven, og vi gik længe i skoven, og vi fandt kun to røde fluesvampe, som vi udryddede, for at ikke andre skulle falde for fristelsen og plukke dem. Det er jo sådan en udmærket sang: „Selvom vejen falder lang, aldrig gi' tabt,“ og „stands ej træt ved halvgjort værk, aldrig gi' tabt.“ Vi havde fri om torsdagen af en eller anden kongelig grund. Det havde regnet, og erfarne mennesker sagde, at der og der burde og ville det nu myldre med disse næringsholdige små knolde. Vi havde kun to kurve med denne gang. Udbyttet var derfor bedre. Vi fandt nogle brune svampe, nogle gule, nogle røde. De så utroligt næringsholdige og vel-smagende ud. Så var der en, der spagfærdigt spurgte, om vi var sikre på, at de ikke var giftige? Sikre og sikre! Alle kender jo da en fluesvamp, den er da nem nok at kende, og ingen drømmer vel om at stikke gaslen i en fluesvamp.

Men det var da da ikke nok, mente Wikkelvejr, for hendes far kendte en mand, der kendte en, som havde en bror, hvis kone var blevet meget syg af at spise en svamperet, og måske var hun også død, men det var Wikkelvejr ikke helt sikker på. Glæden ved jagtudbyttet blev derved ligesom lidt afsvalet, men Vera Vips var sikker på, at de hjemme havde en svampebog, og i den kunne vi se, hvilke paddehatte, der var spiselige og hvilke, der slet ikke var det. Så gik vi da hjem i Veras køkken og læste i bogen. Den var svensk. Det

gjorde jo ikke noget, men skænderiet om svampenes identitet forøgedes ved et skænderi om, hvordan f. eks. „Sammetsfotad nagelskivling“ skulle udtales, og om det, at der stod „sopp“ bag en svamp betød, at det hed den, eller at der skulle koges suppe på den. Under skænderiet væltede den ene kurv, og korporalen kom til — ja, hun sagde det var ikke med vilje — til at træde med en stor, bred vandresko op i de næringsholdige, som blev til en meget snasket og svampet klat. Vera Vips's mor kom til og erklærede med en meget vred stemme, at hun ville ikke have det griseri i sit køkken, og at hun aldrig — *aldrig* — ville spise en svamp. Ej heller snegle eller frølår.

Krige er jo heller ikke nye under solen, og dengang havde man også en krigs eftervanskeligheder at slås med. Fødevarer var dyre, og husholdningsdamen med den bløde stemme havde talt meget om de dyre kødpriser, og hvor vigtigt det var at finde frem til billige og dog gode spiser. Det var altså vor simple nationaløkonomiske pligt at få vore respektive familier til at lukke munden op for disse herlige spiser, og det var vor pligt som hjælpsomme småspejdere at hente svampene hjem.

„Jeg tror nu,“ sagde Divi, om lørdagen, „at vi skal spørge hr. Marcussen, om han ikke vil gå ud med os og hjælpe os lidt til rette. Han er så klog på de dele. Hvad han ikke ved om svampe og padderokker er ikke værd at vide.“ Bortset fra at vi ikke vidste, hvem hr. Marcussen var, syntes vi, det var en udmærket idé. En spejderpatrolje skal jo ikke isolere sig og tro, at den kan klare alting selv, den skal tværtimod med glæde og kyshånd

tage imod hjælp og belæring, hvor den tilbydes — eller altså så godt som tilbydes.

„Jo,“ sagde Divi om morgenen, „hr. Marcussen kom“ — og ikke mere. Altså besteg vi cyklerne med kurvene på bagagebærerne og var straks en flok indianere, der på deres vilde heste fo'r ud over prærien. Det var godt, det ikke var skalpejagt, for hr. Marcussen, som ventede ved skovledet, havde ingen skalp, han var så pilskallet, at han på afstand lignede en meget stor støvbald af den slags, han selv talte så godt for, og som vi ikke fandt. Til gengæld havde han et flot hvalrosskæg, var i grønttærnet tøj, og havde en mærkelig næse, der lignede en tryne. Den viste sig at være meget praktisk, for med den kunne han gå og snuse i jorden efter svampene, om han også rodede op i jorden, tør jeg ikke sige. Jeg synes det nu ganske bestemt, men det er jo så mange år siden, og jeg vil så nødtigt have, at mit ord ikke skal stå til troende. Men nå, hr. Marcussen holdt straks et belærende foredrag om jordarter og vej-syre og grøftebaser, silikater og blødt regnvand og sporeplanter. Det var meget vist, og vi sagde ja, vi havde forstået det.

Da vi kom ind i skoven, sænkede hr. Marcussen stemmen, så den kun kom ud som en hvæsen under barderne, vi mente, det var af ængstelse for, at svampene skulle flygte eller i hvert fald undlade at stikke hovedet op af skovbunden, når storvildtjægeren nærmede sig. Vi dannede en slags kæde, og vi skulle samle alt, hvad vi fandt indenfor interessensfæren naturligvis, og bringe det til hr. Marcussen. Jeg ved ikke, om I kender Elsa Beskows børnebog om de små skovnisser? Der

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Tinka stiller korn i travet

modens solens stråler bager.

Varm og træt og sm i ryggen

h'r hun sig en lur i skyggen.

er i den et gribende kapitel om de små skovnisser, der har så travlt om efteråret med at samle sammen, „for bær og svamp skal samles på denne årsens tid“. Og så lærer deres forældre dem, fra hvilke „de skal holde sig væk, og kan de ikke lektion, kan nemt der vanke smæk.“ Sådan omtrent folte vi os på denne ekskursion. Når vi kom frem med vore bytter, fra store Karl-Johanror-hatte med en snegl koket snoet på toppen til småbitte snaskede gule dingenoter, fik vi enten megen ros eller mange eder og forbandelser og under alle omstændigheder et langt foredrag om hver enkelt plantes egenart og lumske egenskaber.

Det skete også, at hr. Marcussen efter at have styrtet et langt stykke vej med trynen ned i skovbunden, som om han sporede sig frem, og det gjorde han vistnok også til en vis grad, pludselig kunne standse op med en fortvivlet jamren, røkende frem og tilbage i overkroppen og afvekslende vridende hænderne i fortvivlelse og knyttende dem i forbitrelse. Det var foruroligende de første gange, men så vænnede vi os til det, da vi havde forstået, at det betød, at han havde ventet just her at finde særlig gode eksemplarer af *cantharellus auranticus* eller måske *lactarius deliciosus*. Ja, vi kaldte naturligvis svampene ved deres latinske navne, muligvis for at narre dem til ikke at forsvinde. Det ved jeg ikke. Men når de skuffede ham ved ikke at være netop dér, hvor de ifølge jordsmonnet og træsyren og passatvindene og fugtighedsgraden skulle være — ja, så var det, han blev så vred og fortvivlet, at han måtte jamre!

Da klokken var ved at nærme sig 12, spurgte jeg hr. Marcussen spagfærdigt, om vi ikke burde tænke på at spise vor medbragte mad. Han var dybt skuffet. Var spejderne virkelig sådan? Tænkte de virkelig kun på mad, når man gik her og indviede dem i naturens dybeste hemmeligheder? Ville vi virkelig spille vor tid og hans tid med at sidde her i den vidunderlige skov og rasle med lugtende madpapir, måske ovenikøbet spise noget så vederstyggeligt som spegepølse midt ude i Guds underbare natur?

Nej, naturligvis ville vi ikke det! Helt røde var vi i hovederne, fordi vi havde så meget som lyttet til vore knurrende maver. Tænk, at vi virkelig var så, så . . . så materialistiske!

Altså fortsattes jagten, ja den ikke alene fortsat-

„Nu spiser jeg min mad, — og der er spegepølse på!“

tes, den „intensiveredes“, har jeg lyst til at kalde det, men det ved I ikke, hvad er, og det vidste jeg heller ikke den gang. Men det gjorde den altså. Hr. Marcussen fo'r frem og tilbage pløjende jorden op med sin tryne og findende svampe de forunderligste steder og alle vegne. Det hjalp på kurvene efterhånden, jeg skottede til dem og kom ærlig talt lige til at strejfe den idé, at når kurvene var fulde, måtte vi spise vor mad; var der spegepølse på, kunne man vel lidt hurtigt og diskret få den af vejen.

Vi var nu ude i kanter af skoven, hvor vi ikke plejede at komme, fordi skovfogeden ganske enkelt havde forbudt os det, men den slags hensyn tog hr. Marcussen ikke. Skoven var skabt for alle i al sin herlighed, storhed og forunderlighed, skulle en sølle skovfoged gøre sig til herre over stykker af Guds egen natur? Næ, næ, den gik ikke. Altså pløjede vi fremad med efterhånden bugnende kurve og meget tomme maver.

Jeg tror, det var på det tidspunkt, Vera Vips hviskede til mig: „Jeg hader svampe!“ Klokken

var ved at nærme sig tre, og sommetider kom jeg smertefuldt i tanker om mit ansvar som fører for Akelapatruljen. Ville de kunne tåle, de fri ulve, at hungrer så længe? Og hvad ville de sige hjemme i de respektive hjem, hvor de havde fået besked på, at vi kom senest kl. 2? Jeg måtte altså samle modet sammen i min tomme mave og fremstamme til hr. Marcussens bagdel (for hans trynke arbejdede inde under en hyldebusk), at vi vist nok måtte tænke på at tage hjem nu, kurvene var jo fulde, og forældrene ventede hjemme. Om jeg havde stukket ham med en knappenål bagi, havde virkningen ikke været mere eksplosionagtig. Hvad jeg bildte mig ind? Hvem ledede denne tur, han eller jeg? Hvad bildte vore forældre sig ind? Troede de ikke, han kunne tage ansvaret for deres unge døtre en eftermiddag? Hvad behager? Og troede forældre nu til dags, at de kunne råde over deres børn på den utiltalende måde?

Divi kom mig til hjælp, idet hun trådte ud af et krat med en stor, rød svamp i hånden og erklærede: „Jeg ved ikke, om det her er en bloteus prytamanexus luridus, og jeg er aldeles ligeglad, for nu spiser jeg min mad, og der er spegepølse på. Og bagefter vil jeg hjem!“

Det virkede lidt overvældende på hr. Marcussen, især det med pølsen, men jeg skyndte mig at takke så meget for i dag, for den gode belæring og for al den tid, han havde brugt på os, og jeg sparkede korporalen og Vera Vips til at sige det samme, Divi og de små sad allerede fordybet i deres lommemadder, hvorfra livsalige, ganekildrende dufte steg op.

Hr. Marcussen ville ikke følges med os hjem, for han skulle lige ned i den anden ende af skoven og se, om han kunne finde den sjældne jeg-ved-ikke-hvad. Han snøftede med trynken hånlige af os, hvislede et farvel ud mellem barderne og tøfede af i skoven.

Ja, maden smagte dejligt, og da vi ikke efterlod madpapir og æggeskaller, tror jeg ikke, Guds fri natur blev tilsmudset af vor madglæde. Og så gik vi jo hjem med 7 kurve fulde af garanterede spiselige svampe.

Vera Vips mor sagde stadig nej og nej og atter nej, og Vera selv havde fået aversion mod svampe.

Divis mor kogte en suppe, der efter sigende smagte, som opvaskervand menes at smage.

Alle i korporalens familie blev syge, ikke meget, men nok til, at de ikke havde det rart om natten.

De to smås gode hjerter havde fået dem til at forære de næringsrige hatte til en fattig familie med mange børn.

Fniseras havde spist alle sine svampe selv, og de var tungt fordøjelige, men velsmagende.

Min mor jublede, da hun så kurven, for hun var i en vegetarisk fase, og vi skulle ikke have andet til middag den dag. Enhver, der har lidt svampeerfaring, ved, at der skal en vogn fuld svampe til en familie på 5 medlemmer, for at de skal blive mætte. Og vi blev altså ikke mætte.

Det var skam en belærende tur.

Til næste patruljemøde sagde Vera: „Tænk, jeg har fået opskriften på en sandkage, som kun skal røres i 3 kvarter!“ Og så begyndte vi at bage om kap igen.

Nej, kom ikke her til mig og tal om huslighed som en nyopdagelse!

Akela.

Korpskontorerne meddeler

Som leder af kontoret i København er fra 1. august ansat frk. *Grethe Lykkeberg* („Lykkepeter“).

Fru *Anna Møller* kommer efter et studieophold i Frankrig tilbage til kontoret i Odense, hvor *Birthe Guldman* stadig arbejder.

Lillian Schnedler er korpsets rejsesekretær.

August måned 1950

Ikke for meget og ikke for lidt, men netop det, du vil få brug for

sådan står der over det afsnit i „Pigespejderbogen“, som du sikkert med sommerlejren for øje særligt har interesseret dig for i den sidste tid: *Personlig udrustning*. Her har du en oversigt over priser på de ting, du bør have i din oppakning:

Af rygsække kan du vælge imellem

Spejderrygsæk med stor udvendig lomme	14,50
Rygsæk — jamboretornyster (firk. m. træramme)....	23,00
— — — — — m. mejs	30,25
Særligt kan vi anbefale depotets egen model	
Mejsrygsæk med 3 udvendige lommer, rummelig og	
behagelig til vandreture, 2 størrelser	33,00, 36,50
Samme model i lidt større og i luksus-	
udførelse	42,50, 44,50

En sovepose kan du dårligt undvære

Lys uld-filt sovepose	20,00
En bedre sovepose, lyseblå, med lama-krøluld	50,50
En anden model, grøn „Dana“-kapoksovepose med	
eller uden hovedpude og forsk. længde	
fra 56,00—64,75	

Madrasvår

til halm. Vi har en god kvalitet af hessian	9,75
---	------

Lagenpose

lærred, let	14,75
-------------------	-------

Omslag til sovepose

— du kan vælge mellem:	
grøn pose med lynlås til „Dana“ sovepose	11,25
brunt eller gråt lærred, svært, vandskyende	11,50
gul oilskinds pose	11,50

Og så er vi nået til spisegrejerne

Spisesæt, emalje, forskellige farver.

dyb og flad	
tallerken og krus	6,65

Spisebestik

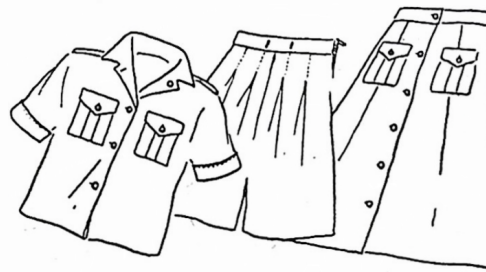
Aluminium, ske og gaffel	1,25
— — — — — ske, gaffel og kniv	3,95—4,90
helt rustfrit	6,30, 6,65, 7,00
Spisebestik i etui	7,75
Etui til spisebestik	1,40

Lejrvandfad

af sejldug	3,75
------------------	------

Lejrkittel

alm., som vi har på lager i alle størrelser	
fra 0—3 Å (74 cm—118 cm)	18,00—23,00
Den nye lejdragt, som består af kortærmet bluse,	
nederdel til at knappe, shorts og trekant,	
alle 4 dele (str. 38—42)	39,75
Shorts + trekant	14,75
Bluse + nederdel	25,00

Lyseblåt lærredsstof

salt og peber	pr. m	3,35
Knapper pr. dus.		2,00

Ankelsokker

hvide, bomuld	str. 6—9½	2,85, 3,96
hvide, uld	str. 9—9½	4,65
blå, uld	str. 9—9½	3,85, 4,40
brune, forsk. kvl.,	str. 6—9½	2,35—4,85

Regnfrakke

sort, stærk regnfrakke med 2 lommer og spænde-	
tamp, str. 38—40—42—44	26,20—33,95

Sweater

pæn mørkeblå ulden trøje med gennemgående lyn-	
lås og brystlomme, str. 34—48	22,55—30,25

De småting, der står nævnt i „Pigespejderbogen“:

Sygrejer, skopudsegrejer, brevpapir, lommelygte, dagbog m. m.

har vi også i stort udvalg og til mange forskellige priser

Kort sagt — alt dit lejrudstyr bør du købe på

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 27. juli 1950

42197